

alene tilbage det andet Moment, som den ærede Ordfører fremhævede, nemlig Hensynet til det andet Thing. Den ærede Ordfører udtalte ved Iste Behandling for et Par Timer siden, at det er de Herrers oprigtige Villie at gjøre Alt, hvad der kan gjøres fra deres Side, for at faae den Lov, hvorom vi nu forhandle, ført igjennem, ikke blot her, men ogsaa i det andet Thing, og den ærede Ordfører har nu iaften gjentaget, at det paa ingen Maade er Meningen at vise Noget, der kunde opfattes som Mangel paa Hensynsfuldhed overfor det andet Thing. Disse Udtalelser kunne ikke Andet end glæde mig meget; det forekommer mig, at der er en særdeles Opfordring til at tage Hensyn til Landsthinget, navnlig i dette Dieblif. Jeg sigter herved til, at den Lov, der her er indbragt som en Følge af den Forhandling og Afstemning, der har fundet Sted i dette Thing over den provisoriske Lov, fremtræder med Krav paa at blive behandlet og tilendebragt af det andet Thing i særdeles kort Tid. Vi bevæge os jo desuden paa et Omraade, hvor der er særlig Opfordring til at tage særligt Hensyn til det andet Thing, fordi man jo, ulykkelignois siger jeg, ved den Maade, hvorpaa Forhandlingerne endte i Foraaret, er kommen til en Konflikt mellem Folkethinget og Landsthinget. Jeg kan ikke Andet end ret meget lægge de ærede Herrer paa Sinde, at, dersom man skal bestræbe sig for Noget under den nærværende Situation, for overhovedet at komme til bedre og roligere Tilstande, maa det fremfor Alt være dette at undgaa Konflikter med det andet Thing. Jeg tror, at man let maa komme til den Overbevisning, at Folkerepresentationens fulde politiske Betydning og Styrke netop er afhængig af, at der ikke er Strid tilstede mellem dens to Afdelinger; og dersom det maa være mig tilladt at udtale min personlige Mening, er det maaste et af de største politiske Feilgreb, man har begaaet, at man i den Kamp, som man troede at burde rejse mod Regeringen, har stillet sig paa en saadan Maade, at man frembragte en skarp Strid med det andet Thing. Hvor vidt det høie Landsthing vil gaae ind paa det Forslag, som Mindretallet har tilladt sig at stille, det veed jeg ikke. Jeg nærer Haab derom; jeg kunde idet Mindste ikke med min bedste Villie se, at der i det Forslag indeholdtes Noget, som kunde virke affrættende for Landsthinget. Men jeg kan ikke være blind for, at det Forslag, som de Herrer have stillet, er af en noget anden Bessaffenhed. Den ærede Ordfører har jo selv haft en Tjælelse deraf, idet han fremhævede, at der i det Forslag, som han har ført Ordet for, henvises alene til Folkethingets Beslutning den 31te Mars d. A., hvorimod der ikke tales Noget om Landsthinget, og ganske vist kunde man nu sige, at naar Meningen ikke er, at Regeringen skal bruge de yderligere Bevillinger, som Folkethinget har givet

sammenligningvis med Landsthinget, saa vil det i Virkeligheden ikke sige Andet, end at man kun giver en Bemyndigelse til Regeringen, som ogsaa Landsthinget for sit Bedkommende i Foraaret har været enig i at give Regeringen, men netop naar der i Realiteten ikke vil blive nogen Forskjel mellem Vedtagelsen af en Lov som den, de Herrer have bragt i Forslag, og den, vi have tilladt os at foreslaa, maatte det synes, at der er saa meget mindre Grund til at vælge en Form, der i alt Fald kunde synes støvende for Landsthinget. Jeg har den fuldeste Fortrøstning til, at det høie Landsthing, naar det for sit Bedkommende skal tage Bestemmelse i denne Sag, vil gjøre det under alt Hensyn til, hvad Stillingsens Alvor kræver. Men jeg kan ikke vide, hvorvidt Landsthinget maatte anse det for at være nødvendigt for at værne om dets Stilling og dets politiske Værdighed, at modsætte sig en Lov i den Form, som de ærede Herrer have foreslaaet, eller hvorvidt Landsthinget, alene seende paa Realiteten, maatte finde det forsvaret, jeg kan gjerne sige være høifindet nok til at lukke Diet til for den mangelfulde, for ikke at sige støvende Form. Jeg veed ikke, hvad Landsthinget i denne Henseende har bestemt. Jeg vil kun som sagt alligevel lægge de Herrer paa Sinde fremfor Alt, at undgaa en Konflikt med Landsthinget, og fremfor Alt at undgaa den i dette Dieblif. Hvad der i denne Henseende skal anses for at være det Rette, tilkommer det ikke mig at udtale nogen Mening om. Det mener jeg, at vi ganske maa overlade til Landsthinget. Hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg selv var Medlem af Landsthinget, derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg veed kun dette, at jeg netop som Folkethingetsmand føler mig særlig opfordret til atter og atter at lægge paa Hjerte, at der bør tages alt det Hensyn, som Forholdene synes mig at udkræve, til det andet Thing. Jeg veed jo vel, at efter den Stilling, der er tilstede i dette Thing, maa det Ændringsforslag, som de Herrer have stillet, siges at have bedre Udfigt til at gaa igjennem her i Thinget end det Forslag, jeg har indbragt paa Mindretallets Begne. Hvis det skulde blive Resultatet, at de Herres Ændringsforslag skulde blive vedtaget, vil jeg som sagt beklage det af de Grunde, jeg tillod mig at nævne. Jeg kan ikke Andet end opfordre mine politiske Meningsfæller til ligesom jeg at stemme mod det omtalte Ændringsforslag; men jeg vil dog ikke bestomindre anse det for urigtigt, om vi fra vor Side vilde negte vor Stemme til, at Sagen kunde gaa videre, negte vor Stemme til, at Sagen kunde komme over i det andet Thing, hvem det som sagt alene tilkommer at bedømme, hvad der under tilbørlig Overveielse af alle Omstændigheder maa anses for at være det Rette i det nuværende Dieblif.

Conseilspræsidenten (Strup): Jeg